

CHRISTINA LAUREN

Sielun- kumppani- sovellus

TAMMI

**CHRISTINA
LAUREN**

**Sielun-
kumppani-
sovellus**

SUOMENTANUT

Riina Vuokko

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Soulmate Equation* ilmestyi Yhdysvalloissa 2021.

First published by Gallery Books
An Imprint of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2021 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved, including the right to reproduce this book or
portions thereof in any form whatsoever.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja Tammi 2024

ISBN 978-952-04-5731-0

Painettu EU:ssa

Timanttiosumallemme Holly Rootille

1

Joskus Jessica Davisin mielestä oli ollut käsittämättömän traagista, että vain kaksikymmentäkuusi prosenttia naisista uskoo tosirakkauteen. Siitä oli kieltämättä nyt jo melkein vuosikymmen, eikä hän silloin ollut osannut kuvitella olevansa koskaan muuta kuin syvästi ja intohimoisesti lumoutunut miehestä, josta sitten myöhemmin tulikin hänen eksänsä. Tänään, kolmansilla ensitreffeillään seitsemään vuoteen, Jessin oli vaikea käsittää, miten niinkin moni uskoi.

”Kaksikymmentäkuusi prosenttia”, hän mutisi ja kumar-tui kohti naistenvessan peiliä korjailemaan huulipunaansa. ”Sadasta naisesta kaksikymmentäkuusi uskoo, että todellista rakkautta on olemassa.” Hän pani korkin kiinni ja nauroi, ja väsynyt peilikuva nauroi takaisin. Surullista kyllä ilta ei vielä ollut likimainkaan ohitse. Ei ollut vielä päästy edes pääruo-kaan, ja jo alkupaloihin oli mennyt neljä vuotta. Osittain se johtui Travin tavasta puhua suu täynnä ruokaa ja selittää pitkän kaavan mukaan, miten oli löytänyt vaimonsa sängystä oman liikekumppaninsa kanssa ja millainen sotkuinen avio-ero siitä sitten oli seurannut. Ei tämä silti ensimmäisten tref-fien mittapuulla kai ollut pahimmasta päästä, tai niin Jess järkeili. Olihan tämä nyt parempi kuin se viimeviikkoinen

kundi, joka oli ollut jo ravintolaan tullessaan niin kännissä, että nuokahteli ennen kuin päästiin edes tilaamaan.

”No niin, ryhdistäydytäänpäs nyt.” Jess sujautti huulipunan laukkuunsa. ”Sinun ei tarvitse kokata eikä tarjoilla, ei edes korjata pöytää jälkeinpäin. Kyllä näillä sapuskoilla vielä yhden katkeran eksvaimotilityksen jaksaa.”

Yhden vessakopin lukko napsahti auki niin äänekkäästi, että Jess säpsähti. Hoikka blondi katseli Jessiä paljasta sääliä silmissään.

”Joo, tiedän”, Jess voihkaisi. ”Puhun itselleni vessassa. Kertoo kaiken siitä, millainen ilta minulla on menossa.”

Ei naurua. Ei edes kohteliasta hymyä, ei minkäänlaista toverillisuutta. Nainen vain siirtyi pesuallasrivin kauimmaiseen päätyyn ja alkoi pestä käsiään.

No joo.

Jess penkoi laukkuaan, mutta ei voinut olla vilkuilematta naisen suuntaan. Ei se tietysti kohteliasta ollut, mutta naisella oli moitteeton meikki ja täydellisesti hoidetut kynnet. Miten jotkut pystyivätkin sellaiseen? Jessistä tuntui saavutukselta, jos housujen vetoketju oli kiinni, kun hän poistui kotoa. Kerran hän oli esitellyt asiakkaalle kokonaisen tilivuoden tilastot kolme Junon kimaltelevaa perhospinniä kiinni jakunsa etumuksessa. Tuo blondi ei luultavasti ollut joutunut vaihtamaan kiireellä vaatteita sen jälkeen, kun oli ensin siivonnut glitterit sekä kissasta että seitsemänvuotiaasta lapsesta. Eikä varmaan koskaan joutunut pyytelemään anteeksi, että oli taas myöhässä. Eikä ajelemaan karvojaan – tuollaiset olivat kai siloisia aivan luonnostaan.

”Onhan kaikki kunnossa?”

Jess räpsäytti silmiään ja tajusi, että nainen puhui hänelle. Oli turha enää yrittää teeskennellä, ettei hän muka ollut tuijottanut suoraan naisen rintavakoa.

Jess vastusti halua kiskoa vaatteita paremmin omien, vähemmän täydellisten sulojensa peitoksi ja heilautti anteeksipyytävästi kättään. ”Sori, minä tässä vain mietin, ettei sinun kisulisi ehkä ole yltä päältä glitterissä.”

”Minun mikä?”

Jess kääntyi katsomaan taas peilikuvaansa. *Jessica Marie Davis, nyt jotain rotia hei*. Enää hän ei välittänyt yleisöstä vaan loihti peiliin Jo-mummin. ”Mihin sinulla muka on kiire. Menet kiltisti takaisin, istut pöytään, syöt guacamole si ja lähdet sitten kotiin”, hän sanoi ääneen. ”Ei tässä mikään kello vielä tikitä.”

”Sitä minä vain, että kello tikittää jo.” Fizzy heilautti kättään jonnekin Jessin takamuksen suuntaan. ”Tuo peffa ei pysy korkeana ja kiinteänä loputtomiin.”

”Ehkä ei”, Jess sanoi. ”Mutta ei Tinderistä tunnu löytyvän yhtään kelvollista miestä, joka asiaa auttaisi.”

Fizzy nosti leukansa puolustusasemiin. ”Minä olen löytänyt Tinderistä elämäni parasta seksiä. Luovutit liian nopeasti, sitä se oli. Kyllä tähän maailmanaikaan nainen saa ottaa ilon irti sieltä, missä se on otettavissa, ei tarvitse pyydellä anteeksi, että ottaa yhden ja vielä toisenkin kerran ja sitten vielä varmuuden vuoksi vähän lisää. Joo joo, Travis ei ollut ehkä päässyt vielä yli eksästään, mutta valokuvan perusteella silti erittäin kelvollinen tapaus. Mistä sen tietää, millaista jytinää olisi ollut luvassa tunniksi tai kahdeksi sitten churrojen jälkeen, mutta sepä jäi nyt selvittämättä, kun katsoit parhaaksi häipyä jo ennen jälkiruokaa.”

Jess oli hetken hiljaa. Mistäpä sen tosiaan... ”Voi helkkari nyt, Fizzy.”

Jessin paras ystävä nojautui taaksepäin ja näytti tyyty-

väiseltä itseensä. Jos Felicity Chen olisi päättänyt ryhtyä verkostomarkkinointifirman myyjäksi, Jess olisi ollut valmis lahjoittamaan hänelle lompakkonsa saman tien. Fizzy oli puhdasta karismaa, noituutta ja huonoa arvostelukykä. Ne ominaisuudet tekivät hänestä loistavan kirjailijan, mutta olivat myös osasyllisiä siihen, että Jessillä oli oikean ranteen sisäsyrylle tatuoituna väärin kirjoitettuja laulunsanoja ja että vuonna 2014 hän oli kulkenut kuusi synkkää kuukautta otsatukassa, jonka muka piti olla kuin Audrey Hepburnilla vaikkei oikeasti ollut sinne päinkään, ja että kerran hän oli luullut olevansa menossa naamiaisiin mutta olikin päätynyt sadomasohenkiseen tilaisuuteen jonkin losangelesilaistalon tyrmämäiseen kellariin. Ja kun Jess oli puuskahtanut ääneen: ”Toit minut sitten tyrmässä pidettäviin seksibileisiin?” Fizzy oli vastannut vain: ”Jep, Losissa kaikilla on oma tyrmä.”

Fizzy sipaisi mustan, kiiltävän hiuskiehkuran korvansa taakse. ”No niin, sitten katsotaan sinulle seuraavat treffit.”

”Eikä katsota.” Jess avasi kannettavan tietokoneensa ja kirjautui sähköpostiin. Mutta vaikka hän kuinka yritti keskittyä muuhun, Fizzyn paheksuvaa tuijotusta oli vaikea olla huomaamatta. ”Fizzy hei, ei tämä ole ihan helppoa pienen lapsen kanssa.”

”Aina sama tekosyy.”

”Aina minulla on se sama lapsi.”

”On sinulla myös naapurissa asuvat isovanhemmat, jotka ovat vain onnellisia aina kun saavat olla lapsenvahtina, ja bestis, jonka mielestä lapsesi on coolimpi kuin sinä. Kaikki me haluamme vain, että olisit onnellinen.”

Se oli totta, sen Jess kyllä tiesi. Siksihän hän oli suostunut Tinderiä kokeilemaankin. ”No, mietitäänpä nyt hetki, ihan sinun iloksesi”, hän sanoi. ”Oletetaan, että löydän sieltä jonkun mielettömän tyypin. Minne minä vien hänet? Tilanne

oli ihan erilainen silloin, kun Juno oli kaksivuotias. Nyt minulla on kevyesti nukkuva seitsemänvuotias, joka kuulee jokaisen rasahduksenkin, ja viimeksi kun päädyin jonkun kundin matkaan, kämppä oli sellainen läävä, että tyyppin bokserit tarttuivat kiinni selkään, kun lähdin vessaan.”

”Yök.”

”Niinpä.”

”Mutta silti.” Fizzy hieroi mietteliiäänä leukaansa. ”Kyllähän yksinhuoltajavanhemmat saavat jutut toimimaan. Katso nyt vaikka *Brady Bunchia*.”

”Paras esimerkki, jonka keksit, on joku viisikymmentä vuotta vanha telkkarisarja?” Mitä enemmän Fizzy yritti Jessiä vakuuttaa, sitä vähemmän Jessiä innosti mikään deittailuun liittyväkään. ”Vuonna 1969 vain kolmetoista prosenttia vanhemmista oli naimattomia tai eronneita. Carol Brady oli aikaansa edellä. Minä en ole.”

”Vaniljalatte!” kahvilan barista Daniel huusi tiskin yli.

Fizzy nousi hakemaan kahviaan, mutta kädenliike kertoi, että Jessin piinaaminen jatkuisi heti kun hän tulisi takaisin.

Jess oli käynyt Twiggsin kahvilassa lähes joka arkipäivä aina siitä lähtien kun oli ryhtynyt freelanceriksi. Elämä oli nykyään ihanan helppoa, koska käytännössä kaikki tapahtui neljän korttelin säteellä. Aamuisin hän saattoi jalkaisin Junon kouluun, joka sijaitsi heidän kotikatunsa varrella, ja sillä välin Fizzy varasi heille parhaan pöydän kahvilasta – aivan perältä, kaukana ikkunasta tulvivasta liian kirkkaasta valosta ja läheltä ainoaa tukevan tuntuista pistorasiaa. Jess naputteli numeroita ja Fizzy kirjoitti kirjoja, ja jotta he eivät vaikuttaisi iilimadoilta, molemmat tilasivat jotain vähintään puolentoista tunnin välein. Siitä oli sekin hyöty, että työmotivaatio pysyi kohdillaan eikä höpöttelyyn tullut käytettyä niin paljon aikaa.

Paitsi tänään. Jessille oli jo selvinnyt, ettei Fizzy aikonut antaa periksi.

”No niin.” Fizzy palasi pöytään kahvin ja valtavan mustikkamuffinin kanssa ja siirteli hetken tavaroitaan. ”Mihinkäs minä jäinkään?”

Jess piti katseensa sähköpostissa ja oli lukevinaan. ”Aioit kai seuraavaksi sanoa, että omapa on elämäni ja että saan tehdä sillä mitä lystään.”

”Tiedämme kummatkin, etten ikinä päästäisi suustani mitään sen tapaistakaan.”

”Miksi me ylipäätään olemme ystäviä?”

”Koska ikuistin sinut *Punaisen pitsin* pahikseksi ja sinusta tuli kaikkien fanieni suosikki, niin että en voi sinua tappaakaan.”

”Joskus vähän mietityttää, vastaatko kysymyksiini ollenkaan”, Jess nurisi, ”vai jatkatko vain jotain päässäsi meneillään olevaa keskustelua.”

Fizzy alkoi kuoria paperia muffinista. ”Sitä minä olin sanomassa, että ei pidä yksien huonojen treffien takia heittää pyyhettä kehään.”

”On tässä muustakin kyse kuin yksistä huonoista trefeistä”, Jess sanoi. ”On uuvuttavaa ja ihan friikin tuntuista, kun pitää yrittää miellyttää miehiä. Minä olen freelance-tilastotieteilijä, ja seksikkäin asukokonaisuuteni on vanha Buffy-teepaita ja farkkushortsit. Ja lemppariyöasuni on ukin vanha aluspaita ja äitiystrikoot.”

Fizzyn suusta livahtanut ”ei” kuulosti lähinnä valittavalta voihkaisulta.

”Kylläpä”, Jess sanoi painokkaasti. ”Sen lisäksi minulla oli lapsi jo siinä vaiheessa kun muut samanikäiset vielä valeh- telivat tykkäävänsä Jägermeisterista. Ei minulle millään saa luotua houkuttelevaa deittiprofilia.”

Fizzy nauroi.

”Minua vain ärsyttää olla pois Junon luota tapaamassa joitain äijiä, joita en luultavasti näe toista kertaa.”

Fizzy yritti sisäistää kuulemansa. Tummat silmät tuijottivat Jessiä epäuskoisina. ”Niin että sinä siis... luovutat. Jessica hei, olet käynyt kolme kertaa treffeillä ja tavannut kolme kuumaa vaikkakin ehkä tylsää miestä.”

”Luovutan siksi aikaa, kunnes Juno on isompi.”

Fizzy katsoi Jessiä epäluuloisena. ”Miten paljon isompi?”

”En tiedä.” Jess kohotti kahvikuppiaan, mutta sitten hänen huomionsa kiinnittyi hetkeksi muualle, kun kahvilan ovi kävi ja sisään astui mies, jonka he olivat ristineet ”Americanoksi”, tismalleen aikataulussa, kello 8.24 aamulla. Americano oli pelkkää pitkää koipea ja tummaa tukkaa, hänestä suorastaan huokui pahantuulisuutta eikä hän vahingossakaan koskaan katsonut ketään silmiin. ”Ehkä sen verran iso, että menee yliopistoon.”

Jess käänsi katseensa pois Americanosta ja näki kauhun Fizzyn kasvoilla. ”*Yliopistoon?* Kahdeksantoistavuotiaana?” Kun kaikkien kahvilan asiakkaiden päät kääntyivät, Fizzy hiljensi hieman ääntään. ”Eli meinaat, että jos minä kirjoittaisin kirjan tulevasta rakkauselämästäsi, siinä sankaritar esittelisi kroppaansa kellekään häiskälle ensimmäistä kertaa kahdeksantoista vuoteen? Kuules nyt, muru, ei se käy. Edes sinun täydellinen pimppisi ei selviäisi.”

”Felicity.”

”Kuin egyptiläisessä haudassa. Kaikki muumioitunutta”, Fizzy mutisi kahvimukiinsa.

Tiskin luona Americano maksoi kahvinsa ja astui sitten sivummalle katse puhelimesta, jota hän keskittyneesti naputteli. ”Mitäköhän tuo tyyppi tekee työkseen?” Jess kysyi hiljaa.

”Miten sinä nyt noin olet iskenyt silmäsi Americanoon”, Fizzy sanoi. ”Tajuatko itsekään, miten tuijotat häntä aina kun hän tulee?”

”Olemuksessa on jotain kiehtovaa.”

Fizzy antoi katseensa laskeutua Americanon takamukseen, joka oli piilossa tummansinisen takin alla. ”Ai ’olemuksesiko’ sitä nykyään sanotaan?” Sitten hän kumartui kirjoittamaan jotain muistikirjaansa, jota piti tietokoneen vieressä.

”Tulee tänne ja huokuu vahvasti filistä, että murhaa kenet tahansa, joka uskaltaa yrittää puheisiin”, Jess sutkautti.

”Saattaahan hän ollakin palkkamurhaaja.”

Jess mittaili Americanoa katseellaan. ”Paremminkin sosiaalisesti rajoittunut keskiaikaisen taiteen professori.” Hän yritti muistella, miten pitkään Americano oli käynyt kahvilassa. Ehkä parisen vuotta? Melkein joka päivä, samaan aikaan joka aamu, sama kahvi, sama synkkä hiljaisuus. Tämä oli trendikästä aluetta, ja Twiggsin kahvila oli koko kaupunginosan sydän. Ihmiset viihtyivät kahvilla pitkään, hörppivät juomiaan kaikessa rauhassa ja rupattelivat niitä näitä. Americano ei erottunut joukosta siksi, että olisi näyttänyt erilaiselta tai kummalliselta vaan siksi, että oli lähes täysin äänetön näiden riehakkaiden mutta rakastettavien hönttien keskellä. ”Kivat vaatteet, mutta tyyppi niiden sisällä näyttää aina äksyltä”, Jess pohdiskeli.

”No, ehkä hän on vain kunnan panon tarpeessa. Niin kuin eräs toinenkin, jonka tunnen.”

”Kuule nyt, Fizz. Kyllä minulla on ollut seksiä Junon syntymän jälkeenkin”, Jess sanoi epätoivoisena. ”Yritän tässä nyt vain sanoa, ettei minusta nyt ole sitoutumaan mihinkään eikä huvita tuhlata aikaa kamaliin treffeihin ihan vain orgasmin toivossa. Sitä varten on ihan hyviä patterikäyttöisiä laitteita.”

”En minä pelkästä seksistä puhu”, Fizzy sanoi. ”Puhun siitä, ettei sinun pitäisi aina panna itseäsi viimeiselle sijalle.” Fizzy vaikenä hetkeksi ja vilkutti Danielille, joka pyyhki juuri naapuripöytää. ”Daniel, kuulitko mitä sanoin?”

Daniel suoristautui ja väläytti Fizzylle saman hymyn, jonka takia Fizzy oli kirjoittanut *Pirullisen kohtalon* sankarin Daniel mielessään ja tehnyt hänelle kirjassa vaikka mitä tuhmuuksia, joita ei tosielämässä uskaltanut.

Eikä koskaan uskaltaisikaan: Daniel ja Fizzy olivat vuotta aikaisemmin käyneet kerran treffeillä, mutta juttu tyssähti sitten, kun he törmäsivät toisiinsa sukukokouksessa. Molempien oman suvun. ”Eipä tässä voinut olla kuulemattakaan”, Daniel sanoi.

”Hyvä, sano sitten Jessille, että minä olen oikeassa.”

”Ai siinäkö, että Jessin pitäisi olla Tinderissä ihan vain panon perässä?” Daniel kysyi.

”Just joo”, Jess vaikersi. ”Tältä pohjamuta siis tuntuu.”

”Tinderissä tai millä tahansa muulla deittisivustolla”, Fizzy sanoi kuin ei olisi Jessin kommenttia kuullutkaan. ”Tuollainen seksikäs nuori nainen. Ei pitäisi tuhlata jäljellä olevia hottisvuosia missään mammafarkuissa ja lötköttävissä paidoissa.”

Jess vilkaisi vaatteitaan ja aikoi protestoida, mutta sanat kuivahtivat kurkkuun.

”Ehkä ei”, Daniel sanoi. ”Mutta jos Jess on onnellinen, mitäpä se haittaa, jos onkin vähän nuhjuinen?”

Jess hymyili Fizzylle voitonriemuisena. ”Huomaatko? Danielkin on vähän niin kuin minun puolellani.”

”Ja tiedätkös mitä?” Daniel sanoi nyt Jessille, puristi rätin palloksi käteensä ja hymyili tietäväistä hymyä. ”Americankin on romantikko.”

”Anna kun arvaan”, Jess sanoi ja virnisti. ”Hän isännöi dothraki-teemaista seksityrmää?”

Vain Fizzy nauroi. Daniel kohautti ujosti olkapäitään. ”Hän on perustanut aivan uutta teknologiaa hyödyntävän parinhakufirman.”

Jess ja Fizzy eivät hetkeen saaneet sanaa suustaan. *Anteeksi minkä?*

”Ai parinhaku?” Jess kysyi. ”Tuo sama Americano, joka käy joka päivä kahvilla mutta ei koskaan hymyile kenellekään?” Jess osoitti selkensä taakse kohti ovea, josta Americano oli vasta minuutti sitten poistunut. ”*Tuo* tyyppi. Tuo jonka muuten vastustamatonta vetävyyttä synkkä pahantuu-lisuusfilterti ihan aavistuksen himmentää?”

”Sama mies”, Daniel sanoi ja nyökkäsi. ”Saattaahan se olla, että hän tosiaan on panon tarpeessa, mutta veikkaan, että hän osaa järjestää panonsa ihan itse.”

Onneksi sentään tämä nimenomainen Fizzyn aiheuttama häiriö sattui maanantaina – maanantaisin ukki kävi hake-massa Junon koulusta ja vei hänet kirjastoon. Jess ehti saada valmiiksi tarjouksen Genentechille, sopia tapaamisen Whole Foodsin kanssa seuraavalle viikolle ja nuijia kuntoon muu-taman laskentataulukon ennen kuin oli aika lähteä kotiin ja käydä ruuanlaiton kimppuun.

Jessillä oli kyllä autokin, mutta sillä ei ollut kymmenen vuoden aikana ajettu edes viittäkymmentätuhatta kilometriä ja Jess käytti sitä niin harvoin, ettei muistanut edes, milloin oli viimeksi käynyt tankkaamassa. Kaikki, mitä hän tarvitsi, oli tässä aivan käden ulottuvilla, hän ajatteli tyytyväisenä kotiin kävellessään. University Heights oli täydellinen kau-punginosa, sopiva sekoitus kerrostaloja ja eriparisen näköisiä omakotitaloja ja niiden välissä kivoja ravintoloita ja pikku-liikkeitä. Ainoa hyvä puoli edellisillan treffeissäkin oli se, että

Travis oli suostunut tulemaan El Zarapeen melkein Jessin naapuritaloon. Maailman tylsintä illallisseuraa huonompi vaihtoehto olisi vain se, että pitäisi ajaa Gaslampiin asti maailman tylsintä illallisseuraa tapaamaan.

Auringonlaskuun oli vielä tunti, mutta taivas oli käynyt mustelmaisen siniharmaaksi. Se enteili sadetta, joka saisi kaikki eteläkalifornialaiset kuskit häkellyksen ja hätäännyksen tilaan. Uuden uusiseelantilaisten perustaman panimoravintolan terassille oli kertynyt jo pieni mutta maanantai-illan mittapuulla äänekäs joukko, ja Bahn Thain ikuinen jono oli hyvää vauhtia muuttumassa nälkäiseksi ihmisröykkiöksi. Kolme takamusta oli tällännyt itsensä ravintolan naapuritalon portaille, vaikka niillä istuminen oli erikseen kyltillä kielletty. Mummin ja ukin vuokralainen herra Brooks oli asentanut ovikameran portaita tarkkailemaan, ja melkein joka aamu Jess sai selonteon siitä, kuinka moni opiskelija oli taas edellisenä iltana istuskellut oven edessä vapettamassa pöydän vapautumista odotellessaan.

Kotitalo tuli näkyviin. Juno oli nelivuotiaana nimennyt talon Harley Halliksi, ja pramea nimi oli jäänyt elämään. Talo oli kirkkaanvihreä ja loisti kuin smaragdi naapuritalojen hiekansävyisten rappausten lomasta. Kadun puolen julkisivua koristi vaaleanpunaisista ja violeteista laatoista tehty salmiakkiruutuinen koristeraita, ja ikkunautojen sähkökän pinkeistä kukkalaatikoista ryöppysi suurimman osan vuotta kirkkaanvärisiä maljaköynnöksiä. Jessin isovanhemmat Ronald ja Joanne Davis olivat ostaneet talon samana vuonna kun ukki oli jäänyt eläkkeelle merivoimien palveluksesta. Sattumalta se oli ollut juuri sama vuosi, jolloin Jessin pitkäaikainen poikaystävä oli päättänyt, ettei ollutkaan *isämateriaalia* ja halusi saada takaisin oikeuden tökkiä kikkelillään muita naisia. Jess oli suorittanut opin-

tonsa loppuun, ottanut kahden kuukauden ikäisen Junon mukaansa ja muuttanut isovanhempiensa omistaman talon pohjakerroksen kaksioon, mummin ja ukin omaa erillistä pihataloa vastapäätä. Muutos ei sinänsä ollut suurensuuri, olihan Jess asunut mumminsa ja ukkinsa luona naapurikaupunginosassa Mission Hillsissä aina siihen asti kunnes oli lähtenyt opiskelemaan UCLA:an. Ja nyt tämä pieni ja ihana kylä auttoi Jessiä kasvattamaan omaa lastaan.

Sivuportti päästi pienen vinkaisun auetessaan ja loksalti sitten kiinni Jessin selän takana. Kapea polku vei hänet pihalle, joka erotti hänen asuntonsa mummin ja ukin talosta. Pihan olisi vehreyden perusteella voinut kuvitella olevan yhtä hyvin Balilla kuin Kaliforniassa. Kiviset suihkulähteet pulputtivat hiljaa, ja ensivaikutelma oli riemunkirjava: muureilla ja seinillä kiipeili pinkkiä, korallinpunaista ja ruosteisenviolettia ihmeköynnöstä.

Jessin syliin hyökkäsi melkein saman tien pienikokoinen tyttö, jonka hiukset oli palmikoitu siististi ranskalaisille leteille. ”Arvaa mitä, äiti? Lainasin kirjastosta yhden kirjan. Tiesitkö, ettei käärmeillä ole silmäluomia?”

”Enpä –”

”Ja ne nielaisevat ruokansa kokonaisuena ja niiden korvat ovat kokonaan pään sisällä. Ja arvaa missä käärmeitä ei ole ollenkaan?” Juno tuijotti Jessiä sinisiä silmiään räpäyttämättä. ”Arvaa.”

”Kanadassa?”

”Ei! Etelämantereella!”

Jess avasi oven ja astui sisään. ”No onpas jännää”, hän huikkasi olkansa yli.

”Tosi jännää. Ja muistatko sen kobran *Mustassa oriissa*? Kobrat on ainoita käärmeitä, jotka rakentaa pesän, ja ne voi elää yli kaksikymmentävuotiaiksi.”

Se oli Jessille oikeasti uusi tieto. ”Älä nyt, ihanko oikeasti?” Hän laski kassinsa ovensuuhun sohvalle ja suuntasi ruokakaapille kaivelemaan jotain, josta laittaa illallista. ”Aika hurjaa.”

”Ihan oikeasti.”

Juno kulki hiljaisena Jessin perässä, ja oivallus jysähti kuin paino Jessin rintaan. Hän kääntyi ja näki tyttärensä silmissä aseistariisuvan kerjäämiskatseen. ”Juno-kulta, ei.”

”Ole kiltti, äiti.”

”Ei.”

”Ukki sanoi, että ehkä viljakäärme. Kirjassa sanottiin, että ne ovat ’kilttejä ja lempeitä’. Tai ehkä kuningaspyton?”

”Pyton?” Jess nosti vesikattilan hellalle. ”Oletkos sinä nyt ihan järjissäsi?” Jess osoitti Puluksi ristittyä kissaa, joka nukkui päivänvalon viimeisessä valoläikässä. ”Pyton söisi Pulun.”

”Kuningaspyton eikä mikä tahansa pyton. Enkä minä antaisi sen.”

”Jos ukin mielestä on hyvä ajatus hankkia käärme, sehän voi sitten asua mummin ja ukin luona.”

”Mummi sanoi jo ei.”

”No en yhtään ihmettele.”

Juno päästi mörähdyksen ja heittäytyi sohvalle. Jess käveli sohvan luo, istahti Junon viereen ja otti hänet syliinsä. Juno oli seitsemän mutta vielä pieni, kädet olivat vauvakädet, pienet kuopat rystysten kohdalla. Juno tuoksui lastenshampooille ja kirjojen puisille kuiduille. Juno kietoi pienet kätensä Jessin kaulaan, ja Jess hengitti lapsentuoksua. Nyt Junolla oli oma huone, mutta nelivuotiaaksi hän oli nukkunut äitinsä vieressä, ja Jess heräsi edelleen välillä öisin pistävään kaipaukseen, kun käsivartta vasten ei enää tuntunutkaan lapsen painoa. Jessin oma äiti huomautteli, että Juno pitäisi vieroittaa sellaisesta

tavasta, mutta Jamie Davisillä ei kyllä olisi pitänyt olla kanttia jaella kasvatusneuvoja yhtään kenellekään. Sitä paitsi eipä Jessin sängyssä mitään ruuhkaa ollut.

Ja Juno oli mestarihalailija, sylikäpertymisen olympiavoittaja. Hän painoi kasvonsa Jessin kaulaa vasten, hengitti sisään ja kiemursi lähemmäs. ”Äiti. Sinä olit treffeillä eilen illalla”, Juno kuiskasi.

”Mmm, niin olin.”

Juno oli ollut Jessin treffeistä innoissaan, osittain siksi, että pääsi aina mummin ja ukin luokse, kun Jessillä oli iltamenoa, ja sai Jo-mummin laittamaa ruokaakin, mutta myös siksi, että he olivat äskettäin katsoneet elokuvan *Ilta kaupungilla*, ja Fizzy oli sanonut Junolle, että elokuvasta sai aika hyvän käsityksen siitä, millaista deittailu oli. Junon käsitys oli, että Jess saattaisi hyvin päätyä treffeille Thorin kanssa.

”Olitteko keskustassa? Toiko se kukkia?” Juno vetäytyi kauemmas. ”Pussasitko sitä?”

Jess nauroi. ”En pussannut. Me söimme, ja sitten tulin kävellen kotiin.”

Juno katsoi Jessiä silmät viiruina. Hän oli aika varma, että treffeillä pitäisi tapahtua jotain muutakin. Sitten hän hyppäsi pystyyn kuin olisi äkkiä muistanut jotain ja kävi hakemassa vedettävän koululaukkunsa ovensuusta. ”Lainasin sinullekin kirjan.”

”Ai, sehän kiva.”

Juno kiipesi takaisin sohvalle, kömpi Jessin syliin ja ojensi kirjan.

Potkua keski-ikään! Täydellinen deittailuopas sinulle, jolla on mittarissa jo 40, 50 tai vähän enemmänkin.

Jess purskahti hämmästyneeseen nauruun. ”Fizz-tätikö tämän takana on?”

Junosta lähti iloinen kikatus. ”Fizzy lähetti ukille viestin ja pyysi lainaamaan.”

Junon pään yli Jess näki jääkaapin vieressä riippuvan tussi-
taulun ja tunsi äkkiä kihelmöintiä, joka levisi sormenpäistä
kohti käsivarsia. Taulussa luki Junon pyöreällä käsialalla

UUDENVUODEN TAVOITTEET.

MUMMI JA UKKI

Hanki kuntovamentaja

Käy kävelyylä joka päivä

JUNO

Opetele tykkäämään parsakalista

Petaa sänky joka aamu

Kokeile jotain uuta joka sununtai!

ÄITI

Kokeile jotain uuta joka sununtai!

Mummi sanoo etä pitää olla itsekäampi!

Tee enemmän pelottavia jutuja

Selvä homma, universumi, Jess ajatteli. Uskotaan jo. Jos kerran rouva Brady pystyi siihen, ehkä Jessin oli aika seurata esimerkkiä.

Deittailusta luopunut yksinhuoltajaäiti. Työlleen omistautunut tiedemies. 98-prosenttinen yhteensopivuus.

Kuplivan ihana romaani siitä, mitä tapahtuu, kun tiede – vai oliko se kohtalo? – järjestää yhteen kaksi ihmistä, jotka ovat sysänneet syrjään ajatukset rakkaudesta.

*"Nauruhermoja kutkuttava, suloinen,
hurmaava ja humoristinen."*

LIBRARY JOURNAL

*"Seksikäs, tieteentäyteinen ja yllätyksellinen
rakkaustarina täynnä lämpöä ja nokkeluutta."*

KIRKUS REVIEWS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5731-0